

Samarbeid mellom regionale universiteter og organisasjoner for å imøtekomme etterspørselen etter digital og bærekraftskompetanse

Carmen Olsen

HVL handelshøgskolen

Campus Bergen, Norge

Carmen.olsen@hvl.no

Sammendrag

Norge og Vestlandsregionen gjennomgår en omfattende grønn og digital omstilling under den femte industrielle revolusjonen. Viktige samfunnsoppgaver står i fare med å forbli uløste, ettersom det er påvist mangel i økonomisk administrativ kompetanse, særlig innen digitalisering og bærekraft. Det påpekes pågående rekrutteringsutfordringer innen regnskap, revisjon, samt økonomirådgivning fagområder i Norge. Alle disse fagområder løser viktige digitaliserings- og bærekraftsoppgaver i samfunnet. Dersom organisasjoner ikke klarer å dekke disse kompetansebehovene, kan de bli nødt til å flytte deler av virksomheten sin til andre regioner eller til og med til andre land.

Samtidig er universitetsrollen å bidra til å fylle kompetansegapet ved å etablere innovative utdanningstilbud som former fremtidig arbeidskraft eller tilbyr kompetanseheving slik at eksisterende arbeidskraft kan håndtere dagens digitale og bærekraftsutfordringer. Disse inkrementelle bidragene vil imidlertid ikke nødvendigvis løse dagens og fremtidige mangler innen digital og bærekraftskompetanse i alle regioner, og det er behov for å øke kunnskapen om hvordan regionale universiteter planlegger å håndtere slike utfordringer. Forskningsspørsmålet artikkelen forsøker å besvare er hvordan regionale universiteter kan bidra til å redusere mangelen på digital og bærekraftskompetanse i sine regioner og skape innovative utdanningstilbud innen økonomiske og administrative fagområder. Målet med artikkelen er å bidra til å identifisere hvordan universitetene planlegger å møte denne økende etterspørselen i sine regioner.

Chesbroughs åpne innovasjonsmodell støtter ideen om at innovative utdanningstilbud ikke nødvendigvis må utvikles innenfor en spesifikk institusjon, men i samarbeid med eksterne aktører og kunnskapskilder. Dette danner det teoretiske rammeverket som anvendes i artikkelen.

Intervjumetoden brukes for å belyse hvordan regionale universiteter kan bidra til å redusere mangelen på digital og bærekraftskompetanse i sine regioner. Artikkelen bruker videre Handelshøgskolen (HH) ved Høgskulen på Vestlandet (HVL) som en case, da HH har et tydelig samfunnsoppdrag om å være en del av et universitet med en klar profesjons- og arbeidslivsrettet profil i Vestlandsregionen. Dermed fremstår HH ved HVL som en god case for å undersøke forskningsspørsmålet i artikkelen.

Symbiose mellom studentoppgaver og forskning(sartikler), et uutløst potensiale

Vidar Andersen, Atle H. Sæterbakken og Tom Erik J. Solstad (alle HVL)

Studenter over hele landet leverer hvert år bachelor- og masteroppgaver der arbeidstimer overstiger mange tusen årsverk. Samtidig opplever ansatte i undervisnings- og forskningsstillinger stadig mer tidspress som ofte tar fokus vekk fra forskningstida. Dette til tross for at fokuset på forskning og publisering aldri har vært større. Klarer små fagmiljø å utnytte det regionale konkurransekraften å ta tak i studentene sin undring og utvikler forskningsspørsmål sammen, vil man da kunne klare å involvere studentene som aktive partnere i utvikling av forskningsprosessen. Forskningsgruppa som er tilknyttet styrkelaboratoriet ved Campus Sogndal har hatt dette fokuset i ei årrekke. Derfor ønsket vi å gjennomføre en spørreundersøkelse blant tilsette som hadde veiledet bachelor eller masterstudenter tilknyttet denne gruppa i perioden 2011-2023. Målsetningen var å undersøke hvor mange bachelor- og masteroppgaver som har blitt til fagfelleverderte publikasjoner, hvor mange av disse som var basert på forskningsspørsmål skapt av studentene selv, de potensielle ringvirkningene dette har hatt for fagmiljøet samt hvor mange av studentene som har gått videre til en jobb i akademia.

Studentoppgåver som ressurs: kvalitet og utfordringar

Finn Ove Båtevik og Roar Stokken, Institutt for sosialfag, Høgskulen i Volda

I utviklingsprosjekt kan studentoppgåver vere ein viktig ressurs, men å involvere studentar medfører risiko. Om kvaliteten på studentane sitt arbeid er dårleg, kan ein tilføre slike prosjekt feilaktig eller misvisande kunnskap. Vi diskuterer difor korleis ein kan sikre kvaliteten når studentar vert involvert i utviklingsprosjekt.

For å forstå korleis ein kan sikre kvaliteten på studentarbeidet tek vi utgangspunkt i eit samarbeidsprosjekt mellom Høgskulen i Volda og kommunane Vestnes og Rauma. Målet er å legge til rette for at barn og familiar får rett og heilskapleg hjelp til rett tid. Sidan prosjektet er knytt til Kompetanseløftet for spesialpedagogikk og inkluderande praksis, er det å auke kompetansen i både kommunar og fylkeskommunar, og hos universitet og høgskular, sentralt. Studentar kan bidra til å redusere både kostnader og ressursbruk i tenesteinnovasjonsprosjekt som dette. I tillegg får studentane erfaring som er både realistisk og meningsfull sidan dei får jobbe med 'verkelege' prosjekt for å løyse 'verkelege' problem som 'verkelege' brukarar har.

Gjennomføringa var baserte seg på innsats frå studentar i tredje semester ved Institutt for sosialfag. I grupper på fem gjennomførte dei eit kvalitativt og empirisk forskingsprosjekt som dei framstilte i ein rapport etter mal av ei bacheloroppgåve. Kvar av kommunane fekk 10 studentoppgåver om stoda i kommunen.

Med basis i metodelitteratur vart det lagt inn ei rekkje tiltak som er meint å sikre kvaliteten på studentane sitt arbeid. Mellom anna utarbeidde studentane fleire rapportar enn ein trengde for prosjektet sin del, forskarar gjorde ein metaanalyse av desse og fagfolka i feltet reflekterte over dei på ei samling. Det at emnet studentane tok var velprøvd sikrar også kvalitet, særleg i kombinasjon med at dei jobba ut frå ei ferdigdefinert problemstilling. Basert på datamateriale frå prosjektet diskuterer vi erfaringane med tiltaka vi la inn, og vi foreslår nye tiltak for å sikre kvaliteten.